

Erkki E. T. Erkkilä

Kaappihomon elämä

KAAPPIHOMON ELÄMÄ

Erkki E. T. Erkkilä

Kaappihomon elämä

Kohokohtia omin ja muiden silmin

© 2018 Erkkilä, Erkki E. T.
Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-0379-3

I.

Muistan ensimmäisen kertani selvästi kuin aakkoset. Olin 15-vuotias arka poika, hellettä (ja ehkä elämää) paossa Airolan tekoaltaan rannalla. Luin tiedelehteä hieskoivun varjossa sadeviitan päällä, kallioon nojaten, ja tuulenviri vilvoitti kuumottavaa ihoani. Vieressäni lipplatti altaan tumma vesi, jossa kasvoi ahvenvitaa ja polskahti silloin tällöin pieni särki. Kalalokit kirkuivat kaukana vastarannalla lentäen ympyrää veden yllä kuin saalistaen jotain; aurinko kirkasti ne häikäisevän valkoisiksi. Polkupyöräni oli parinkymmenen metrin päässä, näkösellä, jotta voisin vahtia sitä. Sen läheltä, haapavesakon takana, kulki allasta kiertävä polku, josta ei voinut nähdä sinne missä istuin. Olin tyytyväinen kun olin löytänyt niin hyvän piilon.

Pyöräni viereen putkahti vesakosta mies. Pelästyin, että hän oli vesilaitoksen työntekijä ja tuli häätämään minua pois – ehkä juomavesialtaan rannalla ei saanut oleskella. Mies tuijotti minua vaiti. Hän oli pitkä, hoikka ja vaalea, lyhyttukkainen. Hänellä oli siniset shortsit, ruskeat sandaalit, keltainen T-paita, silmälasit ja kalapuiikkoviikset. Mielestäni hän oli vanha, vaikka oli todellisuudessa ehkä vasta 40-vuotias.

Mies käveli minua kohti ja istahti kolmen metrin päähän koivun varjoon jalat koukussa. Aloin epäillä, että olin vienyt hänen vakio-paikkansa. Katsoin häntä lehden reunan yli odottaen levottomana, mitä tuleman piti.

– Kuuma päivä, hän tokaisi bassoäänellä. Hänellä oli ystävällinen ilme. Ynähdin ja nyökkäsin. Odotin yhä hankaluuksia. Tuijotimme toisiamme, kunnes laskin katseeni ja ryhdyin lukemaan. Vilkaistessani lehden yli huomasin, että miehen suuri kalu roikkui esillä shortsien lahkeesta. Henkeni salpautui. Kikkelin alkoi jäykistyä.

Yllätyin ja häpesin erektiotani. En ymmärtänyt sitä. Olin siihen asti suunnannut (vielä heikon) seksuaalisen mielenkiintoni tyttöihin, kuten muutkin pojat. Peitin sylini tiedelehdellä ja yritin istua muina miehinä, muka lukien. Mietin kuumeisesti, oliko mies huomannut, että olin huomannut.

– Kivat maisemat, hän sanoi.

Kikuliini tulvi lisää verta kun ajattelin maisemaa, joka oli tarjolla edessäni aivan lähellä. Sen verran olin ehtinyt nähdä, että se oli vähintään kolme kertaa omaani suurempi. Yritin katsella allasta, veden

välkettä, lokkeja jotka olivat siirtyneet lentelemään pienen kallioisen saaren ylle. Rauhoittelin itseäni ajattelemalla, että äkillinen erektioni johtui vain helteestä.

Häpeäkseni tulin vilkaisseeksi uudestaan miehen jalkoväliin.

– Täällä on kiva polkea, hän sanoi.

– Niin on, vastasin.

Yritin jälleen lukea. En pystynyt keskittymään. Kysymykset vilistivät päässäni. Miksi mies oli tullut siihen istumaan, olihan altaan rannoilla tilaa? Oliko hän vain seurallinen? Mahtoiko hän tietää kalunsa roikkuvan näkyvissä? Kai siihen osuva vilpoinen tuuli paljasti asian laidan. Jos hän tiesi sen näkyvän, miksei hän piilottanut sitä? Eikö hän välittänyt asiasta, olimmekhan siinä vain ”miesten kesken”? Ehkei hän kehdannut ruveta peittelemään, kun kerran vahinko oli jo tapahtunut. Vai oliko hän niin ylpeä sen koosta, että halusi esitellä sitä? Odottiko hän kehuja pojanklopilta? Toivoiko hän minun sanovan jotain ”tosimiehen varustuksesta”? Yrittikö hän tehdä oloni tukalaksi, jotta lähtisin pois hänen vakiopaikaltaan? Halusiko hän kiusata minua, kuten kaikki muutkin tekivät koulussa ja muualla? En osannut päättää, mahdollisuuksia oli vaikka kuinka. Eniten minua huolestutti se, että pilini seisoj edelleen täysillä, kovempaa – siltä minusta tuntui – kuin ikinä ennen.

– Sun heppis näkyy, sanoin lopulta muka ohimennen. Samassa alkoi nolottaa miehen puolesta: varmaan hän hämmentyisi ja luikkisi tiehensä.

– Katos vaan, hän sanoi, muttei kuitenkaan katsonut, vaan tuijotti minua silmiin. Silloin alkoi vähän pelottaa.

– Onko komea, hän kysyi.

– Niistä niin tiedä, sanoin mahdollisimman välinpitämättömästi. Vilkaisin kalua ikään kuin kohteliaisuudesta. Mies nosti shortsiansa lahjetta, jolloin puoliturvonnut vehje paljastui kokonaan. Nielaisin. Vereni kohisi. Päässä humisi usvapilvi.

– Haluisit sä koskea siihen?

Maailma keinahti. Lokki kirkaisi lähellä; se kuulosti varoituksesta. Naurahdin niin teennäisesti, että nolotti.

– Ennenkään toisten vehkeitä pidelly...

Se ei lannistunut miestä. Hän oli täysin häpeämätön, paatunut.

– Nyt voisit aloittaa, hän sanoi kylmän rauhallisesti ja levitti toisen reitensä maahan asti, jolloin penis jäi lepäämään sen päälle kuin tarjottimelle.

Koko tilanne oli uskomaton ja niin kiihottava, etten käsittänyt miten sellaista voi tapahtua minulle. Enhän ollut koskaan ennen... Että joku mies tulee yksinäiseen suojapaikkaani, paljastaa turpean vehkeensä ja tarjoaa sitä pideltäväksi... Ja minä tahdoin tehdä sen, halusin hirvittävästi. Pilailiko mies kanssani? Oliko se ansa? Aikoiko hän tehdä minulle pahaa? Vai oliko hän poissa tolaltaan? Olin kuullut, että päiviä jatkunut helle saattoi sekoittaa ihmisen pään.

– Miten muka, kysyin vavisten ja kuin piloillani, mutta osittain myös silkkaa tietämättömyyttäni.

– Otat kiinni vaan, loppu sujuu itsestään, mies vastasi asiallisesti. Miten hän saattoi olla niin tyyni? Hänen ehdotuksensa oli luonnoton. Eivät miehet pidelleet toisiaan. Mutta olimme syrjäisessä paikassa, kahden kesken... Nuolaisin suupieleeni valuneen syljen. Mitä jos joku yllättäisi meidät? Silloin mies tietenkin sanoisi, että olin käsittänyt väärin. Aikuinen vastaan nuori poika: jäisin yksin vastaamaan tekoni kauheista seurauksista. Tai hyppäisin veteen ja uisin karkuun.

Vilkaisin uudestaan siitintä. Se oli epäroïdissäni turvonnut isomaksi ja retkotti uhkaavan näköisenä karvaisella reidellä, paksuna ja rumana. Se oli kuin jokin tuntematon, torkkuva pienpeto. Katsellesani tummanpunainen terska työntyi näkyviin esinahasta – koivunlatvan läpi tunkeva valokiila vilkkui sen pinnalla kuin liikennevalo. Jostain leyhähti nenääni mieto raadon lemu. Sydämeni löi tiuhaan. Suuni oli kuivunut. Uskaltaisinko sittenkin, vaarasta huolimatta? Ehkä kukaan ei näkisi...

– Sä epäroït, mies sanoi. – Mutta miltä susta tuntuu? Haluaisit sä ottaa kiinni, vaikket uskalla? Tekeekö sun mieli?

Hän kuulosti siltä kuin tahtois auttaa minua.

– Ei... Kai...

– Onko sulla kovana?

Olin tienhaarassa, tajusin sen. Valhe johtaisi umpikujaan ja menetettyyn tilaisuuteen. Rehellinen vastaus veisi tuntemattomaan, jossa mies kenties opastaisi minua, mutta joutuisin samalla turmioon ja ehkä tuomiolle. Nielaisin tyhjää. Yskäisin kuivasti.

– Sä katsot sitä koko ajan, mies sanoi. Se oli totta. En voinut sille mitään. – Sano vaan onko sulla kovana, hän houkutteli, – ei siinä ole mitään hävettävää.

– Eikö, kysyin tosissani.

– Ehei, kuule. Se on osa ihmisluontoa. Älä turhaan pelkää. Ei kukaan saa ikinä tietää tästä, mä takaan sen.

Hän oli kärsivällinen ja ystävällinen. Minua ei pelottanut enää paljoa. Tuntui, että voisin vapaasti kieltäytyäkin ja lähteä pois.

– Enpä tiedä, sanoin.

– Sanot vaan, onko kovana; koska silloin sä haluat tätä. Mä tiedän, että sulla on kovana, poika. Sä tuijotat koko ajan mun kyrpää. Hän koskettti sitä: – Sä haluat tätä, poju. Sä haluat tätä ahneesti.

Nostin jalat koukkuun, laskin tiedelehden viereeni ja käänsin katseeni altaalle, lokkeihin. Niiden etäinen kirkuna rauhoitti, vei hetkeksi pois painostavasta tilanteesta. Mutta en voinut sille mitään: oli jälleen vilkaistava miehen haaroihin. Hän huomasi sen ja hengitti raskaasti.

– No, onko kovana, hän kysyi.

– On, myönsin – ja korviani alkoi kuumottaa. Minusta tuntui kuin olisin riisuutunut alastomaksi julkisella paikalla. Mistään ei kuitenkaan juossut poliisia, ei äitiä kauhistelemaan, eikä koulukavereita pilkkaamaan. Olimme yhä kahden, suojassa, kaikki mahdollisuudet avoinna.

– Se on hyvä merkki, mies sanoi kuin olisin vastannut täysin oikein, läpäissyt kokeen. – Nyt sä voit ihan hyvin koskea. Hän viittasi anteliaasti kaluunsa: – Ota rohkeasti kiinni vaan.

Yritin katsella näkyisikö altaan vastarannalla ihmisiä tai pahimmasa tapauksessa kiikaroijaa. Kuulostelin vesakon takaa polulta mahdollisesti kantautuvia patikoiden ääniä. Kavahdin, kun mies äkkiä siirtyi istuvillaan lähemmäs, aivan eteeni sammalikkoon ja asettui siihen odottamaan jalat levällään. Hän ei vaikuttanut uhkaavalta, vaan kiltiltä ja ymmärtäväiseltä, kuvitelmieni isältä, joka minulta puuttui. Hänen oikea polvensa koskettti jalkaterääni. Hän nojasi käteensä, kohotti toisella lahjettaan ja huohotti katkonaisesti. Levitin polveni nähdäkseni hänen jalkoväliinsä. Siitin näytti entistä vaarallisemmalta, koska se oli paisunut isommaksi ja muuttunut pinnaltaan kuhmuraiseksi. Se oli täysin eri luokkaa kuin omani, kuin toista lajia, jättiläinen. Mies kurrottui tarttumaan käteeni ja veti sen polvieni välistä kiinni vehkeeseensä. Suuhuni ryöpsähti sylkitulva.

– Näin... Hän liikutti kättäni hiljaa edestakaisin elimellään. Sen pää alkoi kiiltää. Sen reikään ilmestyi pisara.

– Purista sitä vähän, hän kehotti.

Puristin. Hengitin suu raollaan, huulet kuivina, kiihtyneesti, pinnallisesti. Kuolasin. Tuijotin kuin hypnotisoituna miten hän rauhallisesti onanisoi kädelläni itseään. Olin joskus vetänyt lämpimän kanankoiven ympäriltä nahan pois lihojen päältä kuin tupen – hiukan samalta tun-

tui kun esinahka liukui paksun kalun vartta pitkin. Käteni oli kuin siunattu ja saastutettu samaan aikaan. Olin joutunut Ihmemaahan, parempaan paikkaan – ja samalla Helvetin esikartanoon. Kikkelini vuoti alushousuihin, laukeamaisillaan.

– Ota se suuhun, hän sanoi.

Ei! Ei ikinä. Sellaista ei tehty, kerta kaikkiaan. Sanoin sen, jotenkin. Ehkä vain pudistin päätäni.

– Jos sulla seisoo, se tarkoittaa, että sä voit ja haluat tehdä sen, mies sanoi. Hän lantionsa vapisi. Hän huohotti raskaammin. Hän ei enää suostutellut, vaan vaati.

Hän vaikutti olevan niin varma asiastaan, että aloin empiä. Minua kauhistutti ajatus peniksestä suussani. Se tuntui täysin mahdottomalta, liian rivolta teolta. Olisin ehdottomasti kadotukseen tuomittu sen jälkeen, tiesin sen äitini puheista. Mutta ehkä niin sittenkin sopi tehdä? Olinhan vain nuori poika, en välttämättä ollut perillä kaikesta. Ehkä niin jopa kuului tehdä? Ei äitini ollut erehtymätön. Miehen ei enää tarvinnut pidellä kättäni, lypsin häntä omasta halustani, iloiten siitä. Entistä tummemman punaiseksi paisunut terska hankasi rannettani. Se tuntui sileältä ja pehmeältä kuin kanannahan alta paljastunut liha. Silkkiseltä. Tuijotin sitä. Se näytti maukkaalta. Kiinnostavalta. Kutsuvalta. Miksi se saisi minut kuolaamaan, ellei siinä olisi mitään hyvää? Kuvittelin sen suuhuni. Se oli niin iso, että täyttäisi suuni kokonaan – mikä hirmuinen ajatus – ja samalla mehukas ajatus – ja tietenkin kaiken loppu. Mikä minä olisin, jos tekisin sen?

– Ei, sanoin heikosti. Pelkäsin, että minulta tulisi oksennus. En voinut olla ajattelematta, että ottaisin suuhuni pissaamiseen tarkoitettua ruumiinosan.

– Ota se! Mies vilkaisi ympärilleen, nousi seisomaan ja riisui shortsinsa. Hän puristi polveni sääriensä väliin. Hän ei ollut vihainen, mutta erittäin kiihtynyt ja päättäväinen. Kalu sojotti lähes kasvoissani kiinni. Sen kärjestä roikkui limaista eritettä, joka venyi nauhaksi ja putosi syliini.

– Ota!

Se oli kauhistuttava valinnan paikka, paljon hirmuisempi kuin kädellä koskettaminen. Tahdoin maistaa. Mutta oksetti jo etukäteen. Eikö Jumala muka tuomitsisi minua? Eikö suuni saastuisi ja rohtuisi? Toisaalta: olin jo langennut, pidellyt sitä. Oliko minulla enää mitään toivoa tai menetettävää?

– Sano rehellisesti, voiko niin tehdä, kysyin. – Tehdäänkö niin yleensä?

– Se on ihan luonnollista, hän huohotti.

– Mä joudun katumaan sitä.

– Et joudu, perkele! Otat sä sen vai et, hän kysyi pahaenteisesti.

Hänen reppunsakin olivat valtavat ja rumat ja karvaiset. Tajusin (päätin), että hän voisi ryhtyä väkivaltaiseksi, ellen suostuisi. Hän saattaisi hakata minut raajarikoksi.

Kalu tökkäsi suutani ja haisi pilaantuneelta ja kirpeältä. Sen päästä jäi ylähuuleeni kostea tahra, jonka tuulenviri viilensi. Seisoin rotkon partaalla.

Käänsin pääni sivuun.

– No, pannaan takaisin housuihin sitten! Mies astui taaksepäin ja poimi shortsinsa maasta.

– Ei!

Hän tuli uudelleen tarjolle. En halunnut empiä enää. Mutta terska oli limainen ja haisi mädältä kalalta. Pyörtyisinkö, jos maistaisin sitä? Tukehtuisinko omaan oksennukseeni? Vai olisiko siinä jotain taiankaltaista, josta minulla ei ollut aavistustakaan? Valehteliko äitini niistä asioista, kielletyistä hedelmistä, joihin ei saanut koskea? Miltä edessäni töröttävä sukupuolielin oikeasti tuntuisi suussa? Uskaltaisinko koettaa, hypätä pimeään? Kikkelin sanoi kyllä, se tuntui terästangolta, vuotavalta terästangolta.

Aukaisin suuni ja kurotuin juhlallisesti eteenpäin. Hampaani hipoivat terskan sileää pintaa kun liu'utin sen sisään. Aistin lievän suolaisen maun, en muuta. Hajukin katosi. Mitään kamalaa ei tapahtunut. Klunssin kärki levitti nieluni alkua hankalasti, mutta muuten tuntui aika tavalliselta. Olin oikeastaan vähän pettynyt.

– Nyt, poika, naidaan suuhun, mies huohotti ja kiristeli hampaitaan. Hän tarttui päähäni ja alkoi työnnellä edestakaisin. En osannut kuin pitää leukojani ammolleen, etten olisi vahingoittanut vehjettä hampaillani. Sandaalin peittämä jalka työntyi haaroihini ja alkoi hieroa kikkeliäni shortsien läpi. Suuni tuli halukkaammaksi, liukkaammaksi. Vaistomaisesti yritin päästää kalun tunkeutumaan syvemmälle.

– Pidä kurkku rentona, mies sanoi. En tajunnut, miksi. Ja minkä takia hän kirskutti hampaitaan? Huohotus oli muuttunut puuscutukseksi ja jalka hieroi kikkeliäni määrätietoisesti. Aloin työnnellä itseäni sandaalia vasten. Otin kiinni miehen pakaroista. Pidin kurkkuni ren-

tona, kuten oli käsketty. Päästin himoissani kalun niin syvälle, että se käväisi nielussani. Yökkäsin. Oksensin. Vähän.

– Koeta uudestaan, älä hätäänny, mies puuskutti. Päästin kalun taas nieluuni. Sain sen syvemmälle, mutta yökkäsin. Pidin kurkun äärimmäisen rentona. Muutaman lisäyrityksen jälkeen vehje ihmeekseni tunkeutui kokonaan nielusta alas, häpykarvat painuivat nenääni vasten. Yökötti, mutta pysyin rauhallisena. Olin kuin sirkuksen miekannielijä, tajusin. Olin tehnyt jotain, johon en uskonut pystyväni, ja saavuttanut jotakin todella uutta. Työntelin kihelmöivää kikuliani entistä kiivaammin sandaalia vasten.

– Pojua naidaan nieluun! Mies työnsi muutaman kerran rajusti pohjaan. En oksentanut. – Ai että, hän sanoi hiljaa ja rouhaisi lujaa sandaalillaan kikkeliäni. Silloin laukesin. Samassa mies mörähti ja nielussani alkoi tulvia. Siemenneste oli kuin auringossa lämmennyt pilaantunutta piimää, iljettävää. Yökkäsin. Vehje vedettiin suustani. Syljeskelin sammalikkoon. Kadutti ja hävetti. En kehdannut katsoa mieheen päin. Housuissani oli tahra siemensyöksystäni, haaroista oli nousevinaan inhottava lemu. Pyyhin liman, syljen, sperman ja oksenuksen sotkua leuastani ja vaalean paitani rinnuksesta. Olin tuhoon tuomittu. Pian kaikki tietäisivät mitä olin tehnyt.

Mies istui sammalilla ja veti tyytyväisenä shortseja jalkaansa.

– Oliko tämä sun eka kerta, hän kysyi.

Nojasin kallioon ja katselin tekoallasta. Kiihkomme aikana oli alkanut tuulla kovempaa, vesi aaltoili. Mieleni teki vastata, että se olisi myös viimeinen kerta. Mutta en saanut sanotuksi sitä, en ollut varma kaduinko tarpeeksi tai olisiko tahdonvoimani kyllin luja. Nyökkäsin vain. Odotin, että mies sanoisi jotain pelastavaa, vapauttavaa.

– Toka kerta on aina parempi, hän vakuutti. – Tule huomenna samaan aikaan, ellei sada. Sä olet luonnonlahjakkuus. Mä hämmästyin, kun sä sait nieltyä mun munan. Sä olet aito syväkurkku. Se on taito. Sä saat tästä itsekin aina jotain. Mä opetan sulle mitä on versatile. Kukaan ei saa tietää. Tämä on meidän salaisuus. Sä opit paljon uutta. Mä tapasin tässä samassa paikassa mun entistä, mutta sä olet kyllä mieluisampi. Kai sä haluat lisää?

Hän katsahti kelloaan omahyväisen näköisenä ja lörpötteli. Kalapuikkoviikset liikkuivat kuin toukat ylähuulessa. Siinä mitä olimme juuri tehneet, ei ollut mitään väärää, hän selitti. Ei kerrassaan mitään. Oli uskomaton onni, että olin sattunut olemaan juuri siellä sinä päivänä. Sen täytyi olla johdatusta. Taivas halusi, että tapaisimme. Saisin

kokea niin hienoja asioita, etten edes tiennyt sellaisista. Hän opettaisi minulle kaikki niksit.

Hän sai sen kuulostamaan houkuttelevalta ja luvalliselta ja täysin luonnolliselta.

– Tule yhdeltä, jos uskallat, ja ellei sada. Ja jos sua haluttaa. Mä annan sulle herkkua. Paljon. Haluat sä pussata mun kalua vielä, ennen kuin mä lähden?

Pudistin päätäni. En katsonut kohti. Syyllisyyden tunne kaiversi reikää vatsaani.

– Tuletko sä? Huomenna. Yhdeltä. Tuletko?

Nyökkäsin päästäkseni pälkähästä, mutta ajattelin, että sääli hyvää lukupaikkaa. Joutuisin etsimään uuden. Nykyisen lähellekään en enää menisi.

Menin kuitenkin.

2.

Kuudentoista ikäisenä alkoi tehdä mieli kokeilla, miltä penis tuntuisi pyllyssä. Tytöt eivät oikein kiinnostaneet – olin ihmetelty sitä itsekseni jo vuoden. Ainoat seksikokemukseni olivat antamani seitsemän suihinottoa juomavesialtaalla hellekesänä 15-vuotiaana. Se mies oli luvannut tehdä ”kaikenlaista hyvää”, mutta toimi jokaisella tapaamisella samoin: käytti imijänä. Opin häneltä nielemään siemennestettä oksentamatta. Kahdeksannella kerralla hän ei enää tullut paikalle, vaikka odotin monta tuntia.

Kesänä, jonka kohokohdasta nyt kerron, olin töissä tietyömaalla apumiehenä. Ystävystyin siellä itseäni puolta vanhemman porarin, Jaskan, kanssa. Hän ei ollut härski eikä tyhmä, kuten monet työmiehet (pelkäsin sellaisia), vaan lempeä, viisas ja sivistynyt. Hän tuntui muita päätä pidemmältä, vaikka oli lyhyt. Hänellä oli pitkä ruskea parta, sänkitukka ja eloiset kapeat ruskeat silmät. Olin nähnyt hänen näköisensä tiedemiehen joskus televisiossa – ehkä senkin takia miellyin häneen.

Eräänä perjantaina istuimme ojan penkalla muista syrjässä eväitä syömässä. Juttelimme ”syvällisiä”. Innoissani, koska harvoin uskalsin tai sain edes tilaisuutta puhella avoimesti kenenkään kanssa, tulin tunnustaneeksi, että naiset eivät suuremmin kiinnostaneet. Jaska ei pettänyt luottamustani, hän ei alkanut ihmetellä tai naureskella, vaan kysyi asiallisesti, kiinnostivatko minua sitten miehet. Vastasin, etten tiennyt. No, olinko kokeillut jommankumman sukupuolen kanssa? Valehtelin että en.

– Pitää kokeilla, sillä se selviää, hän sanoi. – Tulepa mun luo tänä iltana, mä voin ehkä auttaa sua suuntautumisasiassa.

En tiennyt millaista se apu olisi, eikä Jaska ruvennut selittämään. Mutta luotin häneen. Halusin päästä selvyYTEEN, varsinkin siitä naisia koskevasta puolesta. Ei ollut mukavaa elää epätietoisuudessa. Arvelin, että jos näkisin vaginan edessäni, asiat lähtisivät rullaamaan.

Jaska asui lähiössä kerrostalokaksiossa. Soitin ovikelloa vartin etuajassa. Hän oli juuri käynyt suihkussa, hänellä oli kylpytakki yllä. Hän istutti minut sohvalle ja tarjosi pullakahvit. Minua jännitti. Pidin mahdollisena, että makuuhuoneessa odotti nainen. Jaskaa suuntautumiseni testaaminen, millaista se sitten olisikaan, näytti kiihottavan jo etukäteen. Tukahtunut ääni, viipyvät katseet ja etenkin kohouma

kylpytakissa puhuivat selvää kieltä. Vaikka minua hermostutti, telttä alkoi huvittaa – ja kiinnostaakin.

- No, uskallatko sä kokeilla? Hän siirtyi sohvalle vähän lähemmäs.
- Kyllähän sitä haluis päästä selvytyteen.
- Kokeilemalla siihen pääsee, ymmärräthän sä sen?
- Joo. Sen takia mä tulín.

– No hyvä. Kokeile ensin miltä tämä tuntuu. Hän hengähti ja vei käteni kylpytakín liepeen alle. Teoria makuuhuoneessa odottavasta naisesta unohtui saman tien, kun tunsin kädessäni paksun peniksen. Puuskahdin himosta. Kikkeliní paisui kivikovaksi.

- Miltä tuntuu, Jaska kysyi. Hän pidätti hengitystään.
- Isolta... Ryhmyiseltä.
- Miltä muulta?
- Hyvältä.

Hän alkoi jälleen hengittää. Hyväilin hänen siitintään, tohtimatta ottaa sitä esiin.

- Mitä sä kaikkein eniten haluaisit kokeilla, hän kysyi.
 - En mä kehtaa sanoa.
 - Kehtaat tietysti. Mä autan sua. Usko mua.
- Hän katsoi minua silmiin. Uskoin häntä.
- No, että miltä se tuntuis... siellä.
- Suuni kuivui jännityksestä.
- Takapuolessa?
 - Joo.

– Mä voin auttaa sua. Se voi tuntua erikoiselta eka kerralla, mutta älä siitä välitä. Mä lupaan olla varovainen.

En ymmärtänyt mihin sitä varovaisuutta tarvittiin, eihän mies voi tulla raskaaksi. Mutta Jaskan lempeä vaikkakin kiihtynyt ääni rauhoitti. Hänen kanssaan olisi turvallista kokeilla. Sitä paitsi hän asui yksin, kukaan ei pääsisi yllättämään meitä, kuten tekoaltaalla oli viimeisellä kerralla melkein käynyt.

– Mene tohon mun jalkojen väliin kontalles, hän opasti. Menin aikailematta, yhteistyöhaluisena. – Ei kun pyly tänne päin, hän sanoi. Kiepsahdin ympäri. Äkkiä alkoi jälleen jännittää. En nähnyt mitä takanani tapahtui. Mutta kokeilisin joka tapauksessa homman loppuun, päätin. Voi juku! Miltähän se tuntuisi?

- Oletko ikinä ottanut suihin, Jaska kysyi.
- En, valehtelin.
- Sekin voidaan kokeilla tämän jälkeen. Haluatko?

– Joo.

Hän avasi vyöni.

– Sä olet nätti poika, Erkki, tiesitkö sen?

– En.

Hän veti housuni alas. Silloin alkoi nolottaa.

– Tiesitkö, että mä olen poikamies?

– Tiesin.

Hän läimäytti minua kevyesti kankulle.

– Tiesitkö, että mä olen homo?

– En.

– En mä olekaan, mä olen bi.

En kehdannut kysyä mitä bi tarkoitti.

Käsi työntyi reisieni välistä kikkeliilleni. Ulvahdin, kun se teki niin hyvää.

– Ahaa, hän sanoi, – sullakin seisoo. Säkin voit muuten olla bi.

Hän hiveli piliäni. Se tuntui ihanalta. – Onko sua kukaan koskaan runkannu?

– Ei.

– Taitaa tehdä hyvää?

Se teki sanomattoman hyvää. Tärisin nautinnosta.

– Pian tulee, sanoin.

Hän lopetti. Ei sanaakaan kikulini pienuudesta tai terskan erikoisesta muodosta. Allasmies oli nauranut pililleni, kun olin kolmannella tapaamisella toiveikkaasti ottanut sen esiin.

– Lykätään sitä laukeamista, koska silloin sua ei enää huvita keilla mitään pyllyyn, Jaska sanoi viisaaseen, aina toistenkin tarpeet huomioivaan tyyliinsä. Hän siveli peräaukkooni jotain viileää voidetta. Hän paineli reikääni sormella. Se tuntui mukavalta, mutta samalla asiattomalta, jotenkin väärältä. Aloin vähän hätäntyä: jospa peniksen päästäminen peppuun ei sittenkään olisi hyvä idea.

– Sulla on nätti takapuoli. Hän työnsi sormen sisääni. Se tuntui törkeän tunkeilevalta. Piinalliselta. Puristin reikäni vaistomaisesti tiukaksi. Ähkin. Hän viipotti sormeaan siellä. Pian menettäisin suoleni hallinnan ja paskantaisin...

– Ota ihan rauhallisesti, hän tyyntytteli. – Harjoitellaan tässä ja totutellaan, niin kyllä sä pääset päämäärään.

– Ei tuu mitään! Minulla oli vaikeuksia pysyä kontallani tärisevien käsivarsien ja jalkojen varassa. Lopulta en jaksanut enää, vaan rojahdin kynnärpäiden varaan.

– Hyvä, nyt se on paremmin esillä.

Esillä? Äkkiä näin tilanteen ulkopuolisen silmin: minä esittelin siinä peräreikäni työkaverille. Oliko se muka luonnollista? Homma oli päässyt siihen pisteeseen kovin juohevasti, lähes huomaamatta – kuin huiputettuna. Äkkiä en enää täysin luottanut Jaskaan. Pakokauhu teki tuloaan.

– Mä olin väärässä, sanoin. – Ei onnistu. Ota se sormi pois.

– Malttia. Kyllä mä avaan sut. Mä osaan nää hommat. Eikö kyrpä tuntunut hyvältä sun kädessä? Sä sanoit niin. Kai sä haluat edes vähän kokeilla sitä tänne? Muuten sä kadut myöhemmin. Sä pohdit sitä lopun ikääsi. Mä lupaan, että se tuntuu täälläkin hyvältä. Sun pitää vaan päästää se ensin sisään.

– Ei tuu mitään.

– Ota rohkeasti vastaan mitä elämä antaa.

Hän pyöritteli sormeaan, liu’utti sitä edestakaisin. Se ei tuntunut ollenkaan mukavalta. Mistä oikein olin saanut päähäni, että pitäisi saada siitin pyllyyn?

Jaska pursutti lisää voidetta reikäni. Sisääni työntyi nyt kaksi sormea, tunsin sen selvästi. Ne sattuivat hiukan. Mutta jostain syystä ei tehnyt enää mieli vastustella: kaksi sormea oli parempi kuin yksi. Kipukin laantui pian. Reiän levittely alkoi oikeastaan tuntua hyvältä. Tosi hyvältä. Aloin nauttia siitä. Tärisin yhä, mutta myös huokailin mielihyväästä. Tunsin punastuvani. Nyt halusin jälleen mennä loppuun asti.

– Miltä tuntuu?

– Mielenkiintoiselta, sanoin. Ääneni vapisi: – Aika mielekkäältä.

– Vai mielekkäältä, hän ihmetteli ja naurahti tyytyväisenä. Hän oli ennenkin kiinnittänyt huomiota erikoisiin sanavalintoihini.

– Ja kummalliselta, sanoin.

Hän liu’utti aiempaa hitaammin sormiaan ja kiersi niitä samalla kuin kairaa tai poranterää. Hän paneutui kiireettä puuhaansa.

– Tuntuuko vielä kummalliselta?

– Ei, sanoin. Tuntui hetki hetkeltä paremmalta. Suljin silmäni ja antauduin työstettäväksi. Sormien tahti kiihtyi. Aukkoni rentoutui täysin, avautui kuin kukka. Voihkin häpeilemättä nautinnosta.

– Mä totutan sut pyllyyn täytteeseen, Jaska sanoi. – Sen jälkeen kyrpä tuntuu tosi kivalta. Sä kiität mua vielä.

– Ne kaks sormea tekee tosi hyvää, supatin.

Homokammoisella 50-luvulla syntyneen Erkki E. T. Erkkilän (1952 - 2017) postuumi teos on episodimainen, aktipainotteinen, novellistinen kuvaus hänen elämästään "omin ja muiden silmin".

Homo-, bi- ja transseksuaalisiin kontakteihin kirjallisesti lahjakkaan Erkin (Eerikan) ajaa aina uudelleen pakottava tarve, himo, uteliaisuus - alati vaanivasta paljastumisvaarasta huolimatta.

Matka alkoi 15-vuotiaana:

"Koko tilanne oli uskomaton ja niin kiihottava, etten käsittänyt miten sellaista voi tapahtua minulle. Enhän ollut koskaan ennen... Että joku mies tulee yksinäiseen suojapaikkaani, paljastaa vehkeensä ja tarjoaa sitä pideltäväksi... Ja minä tahdoin tehdä sen, halusin hirvittävästi. Pilailiko mies kanssani? Oliko se ansa? Aikoiko hän tehdä minulle pahaa? Vai oliko hän pois tolaltaan? Olin kuullut, että päiviä jatkunut helle saattoi sekoittaa ihmisen pään."

